الَّذينَ يُنْفِقُونَ أَمْوالَهُمْ في سَبيلِ اللَّهِ ثُمَّ لا يُتْبِعُونَ ما أَنْفَقُوا مَنًّا وَ لا أَذىً لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَ لا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لا هُمْ يَحْزَنُونَ (بقره/۲۶۲)

کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می‌کنند، سپس به دنبال انفاقی که کرده‌اند، منت نمی‌گذارند و آزاری نمی‌رسانند، پاداش آن‌ها نزد پروردگارشان (محفوظ) است؛ و نه ترسی دارند، و نه غمگین می‌شوند.

لغات:

مَنًّا : منت گذاشتن، به رخ کشیدن[1]

أَذًى: اذیت دادن. ناراحت کردن.

پیام‌ها:

۱ـ شروع نیکو کافی نیست، اتمام نیکو هم شرط است. «يُنْفِقُونَ ... ثُمَّ لا يُتْبِعُونَ ... مَنًّا»

۲ـ اسلام حافظ شخصیت محرومان و فقراست و کوبیدن شخصیت فقرا از طریق منّت را سبب باطل شدن عمل می‌داند. «لا يُتْبِعُونَ ... مَنًّا وَ لا أَذىً»

۳ـ اعمال انسان، در یکدیگر تأثیر دارند، یعنی یک عمل می‌تواند عمل دیگر را خنثی کند. انفاق برای درمان فقر است، ولی منّت‌گذاری آن‌را مایهٔ درد فقرا می‌گرداند. «يُنْفِقُونَ ... لا يُتْبِعُونَ ... مَنًّا وَ لا أَذىً»

۴ـ خداوند، آیندهٔ انفاق کننده را تضمین کرده است. «لا خَوْفٌ عَلَيهِمْ وَ لا هُمْ يحْزَنُونَ»

۵ـ کسی که بدون منّت و آزار و فقط برای خدا انفاق می‌کند، از آرامشی الهی برخوردار است. «يُنْفِقُونَ أَمْوالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ... لا خَوْفٌ عَلَيهِمْ وَ لا هُمْ يحْزَنُونَ»

۱ـ اصل «مَنّ» به معنی قطع است. گویی: با به‌رخ کشیدن نعمت و گفتن این‌که: آیا از تو دستگیری نکردم؟! نعمت و اجر آن را قطع می‌کند. ولی منت از خدا به‌معنی نعمت دادن است.